

РЕШЕНИЕ

№ 1407

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 06.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **5308** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на **чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл.)** във връзка с чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на П. А. С. против заповед Заповед № Р-75/22.12.2014 г. на Директора на Национален институт за недвижимо културно наследство, с която на основание **чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл** му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение". Счита, че наложената заповед е неправилна и незаконосъобразна - издадена в нарушение на **чл. 94, ал. 1 от ЗДСл**, както и че в производството по нейното издаване са допуснати нарушения на **чл. 91**, във връзка с **чл. 90 от ЗДСл**. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по производството разноски, съгласно представен списък на разноските по **чл. 80 ГПК**.

Ответникът - директора на Националния институт за недвижимо културно наследство (НИНКН), чрез процесуалния си представител в нарочно депозирана молба, изразява становище за неоснователност на жалбата. Намира оспорената заповед за материално и процесуалноправен административен акт. Претендира разноски - адвокатско възнаграждение съгласно приложен за цедба списък.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, I отделение, 21 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че от 01.03.2013 г. и към датата на издаване на оспорения акт П. А. С. е заемал длъжността „Главен секретар“ на Национален институт за недвижимо културно наследство, ранг V старши.

За периода 24.06. – 18.10.2013 г., П. А. С. е изпълнявал длъжността Директор на НИИКН.

Въз основа на препоръките, дадени с Доклад № 33-00-00-265 от 31.07.2013 г. и Доклад № 24-01-30 от 10.09.2014 г. на Инспектората на МК, писмо изх.№ 0104-2Т989 от 11.10.2013 г. на ИА „ГИТ“, получено в НИИКН на 06.11.2013 г., били издадени Заповед № Р-40 от 25.09.2014 г. и Заповед № Р-45 от 07.10.2014 г. от Директора на НИИКН. Въз основа на посочените заповеди било образувано дисциплинарно дело и проведени заседания на Д. съвет при НИИКН.

С Протокол вх.№ 9400-1932/03.11.2014 г. от заседание на Д. съвет при НИИКН, проведено на 30.10.2014 г., същият се произнесъл със становището, че П. А. С. е извършил следните дисциплинарни нарушения по чл.89, ал.2, т.1 и т.3 от ЗДСл:

1. Като „главен секретар“ и изпълняващ длъжността „директор“ на НИИКН, П. А. С. е издал Заповед № Р-74 от 13.08.2013 г., без правно основание (незаконосъобразна според МК) - нарушение по чл.89, ал.2, т.3 от ЗДСл;

2. Като изпълняващ длъжността директор на НИИКН съгласно заповед № Р-61 от 24.06.2013 г. на директора на НИИКН, П. А. С. - главен секретар не е изпълнил дадените с Доклад № 33-00-265 от 31.07.2013 г. на Инспектората на МК препоръки - нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл;

3. Като изпълняващ длъжността „директор“ на НИИКН, съгласно заповед № Р-61 от 24.06.2013 г. на директора на НИИКН, П. А. С. – „главен секретар“, не е свикал дисциплинарен съвет във връзка с Доклади на Инспектората в МК - нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл;

4. Съгласно Доклад № 24-01-30 от 10.09.2014 г. на Инспектората на МК, към 31.03.2014 г., П. А. С. не е изпълнил вменените му с ПУДНИИКН (чл.9, ал.2, т.4 и 5) задължения на главен секретар - нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл;

5. Към 30.10.2014 г. на Д. съвет при НИИКН не са предоставени документи относно дейността на П. А. С. като главен секретар и съответното изпълнение на възложените му с ПУДНИИКН служебни задължения, включително за изготвянето на функционални характеристики, представляващо цялостно неизпълнение на служебните задължения - нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл.

6. Директорът на НИИКН взел предвид и направените с Доклад № 33-00-265/17.10.2013 г. на ИА „ГИТ“ констатации, а именно че като със Заповед № 578/01.03.2013 г. на директора на НИИКН на основание чл.82 от ЗДСл, протокол за подбор № 1/28.02.2013 г. и заявление от 25.02.2013 г., П. А. С. е преназначен от длъжността „главен експерт“ в отдел „3. България“, дирекция „ЕМД“, на длъжността „главен секретар“, считано от 01.03.2013 г., поради което счел, че „е налице нарушаване на разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗДСл - не е спазено последователното преминаване на по-висока длъжност“.

Дисциплинарен съвет при НИИКН предложил на служителя П. А. С. да бъде наложено дисциплинарно наказание по чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл - „УВОЛНЕНИЕ“.

Предвид горните обстоятелства и на основание чл.93, ал.1 от ЗДСл с писмо изх.№ 4100-352/26.11.2014 г. от директора на НИИКН на служителя П. А. С. бил даден срок от три работни дни, в които същият да бъде изслушан и да изложи писмено своите обяснения относно констатираните дисциплинарни нарушения, както и да

представени доказателства в своя подкрепа.

С вх.№ 9100-352/1/ от 01.12.2014 г., П. А. С. представил писмени обяснения и доказателства. Не се явил да даде устни обяснения в своя подкрепа.

Като взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба и за гражданите, формата на вината на държавния служител – небрежност, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, цялостното служебно поведение на държавния служител, протокол вх.№ 9400-1932/03.11.2014 г. на Дисциплинарния съвет при НИНКН, и представените от служителя писмени обяснения и доказателства по случая, които били намерени за неоснователни, Директорът на НИНКН преценил, че са налице правните и фактическите основания на служителя П. А. С. да бъде наложено най-тежкото предвидено в ЗДСл дисциплинарно нарушение „УВОЛНЕНИЕ“.

Оспорената Заповед № Р-75/22.12.2014 г. за уволнение била връчена лично на П. А. С. на 10.03.2015 г. Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена пред АССГ на 23.03.2015 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, разполагаща с правен интерес, в срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно [чл. 92, ал. 1](#) във връзка с [чл. 90, ал. 1, т. 5](#) и [чл. 97, ал. 1 ЗДСл](#) дисциплинарните наказания, в частност "уволнение", се налагат от органа по назначаването с мотивирана писмена заповед. Безспорно е по делото, че органът по назначаването на П. А. С. е Директора на Национален институт за недвижимо културно наследство /чл. 7, ал. 3 от ПУДНИНКН/. По тези съображения се формира извод, че Заповед № Р-75/22.12.2014 г. е издадена от компетентния административен орган, а именно директора на Национален институт за недвижимо културно наследство.

Дисциплинарната отговорност е вид юридическа отговорност, която се ангажира при доказано дисциплинарно нарушение. За да бъде доказано дисциплинарното нарушение и ангажирана дисциплинарната отговорност на едно лице е необходимо да се установи от фактическа страна деянието - действие или бездействие, от обективна страна да се докаже противоправността на това деяние, т. е. да е налице обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение, от субективна страна да е налице вина на дееца - умисъл или небрежност, да е установен правнорелевантен резултат (вреда) и да е налице причинна връзка между деянието и резултата. С оглед на това, за да е законосъобразен акта, с който се налага дисциплинарно наказание, следва да установява посочените елементи на дисциплинарната отговорност и органът да е изложил мотиви за всеки от тях. Съгласно разпоредбата на [чл. 89, ал. 1 от ЗДСл](#) държавният служител, който е нарушил виновно своите служебни задължения, се наказва с предвидените в [този закон](#) наказания. Дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган. Нормата на [чл. 97, ал. 1 от ЗДСл](#) определя минималното задължително съдържание на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Последната трябва да съдържа: 1. трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; 2. дата на издаването; 3. трите имена и длъжността

на наказвания държавен служител; 4. описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; 5. служебните задължения, които са били виновно нарушени; 6. видът и размерът на наказанието; 7. правното основание за налагането му.

Съдът намира за основателни доводите на оспорващия, че обжалваната заповед не съответства на изискванията за форма, предвидени в **чл. 97, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДСл.** Съгласно цитираните норми заповедта за налагане на дисциплинарно наказание следва да съдържа описание на извършеното от служителя нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и служебните задължения, които са били виновно нарушени. В нарушение на цитираните норми и въпреки обема си, заповедта не съдържа описание на извършените от наказвания служител нарушения. В заповедта са посочени нарушения, за които се твърди, че са допуснати от оспорващия. От съдържанието на заповедта обаче не може да се направи категоричен извод за вида на всяко едно от нарушенията, датата, на която е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. Наказващият орган бланкетно е посочил коя разпоредба към кое деяние се отнася, без да сочи конкретика като е недопустимо това да се извършва от съда чрез избиране на съответстващата на деянието норма.

В случая осъществилата се фактическа обстановка не е безспорно установена от събрания в дисциплинарното производство доказателствен материал, поради което и не може да бъде извършена преценка дали е подведена под релевантния по време, място и лица закон. На изследване подлежи обстоятелството дали в действителност деянията, които се сочи да са осъществени, са съставомерни, така че да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на П. А. С.. При определяне вида и размера на наказанието формално е спазена разпоредбата на **чл. 91, ал. 1 ЗДСл**, тъй като бланкетно са обсъдени тежестта на нарушението и липсата на настъпили от него вредни последици, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, и цялостното служебно поведение на държавния служител. Не е обсъдена формата на вината, което е поставено като императивно изискване с нормата на **чл. 91, ал. 1, т. 2 ЗДСл** /Решение № 10053 от 23.07.2018 г. по адм. д. № 11906/2017 г., V отд. на ВАС; Решение № 6225 от 28.05.2015 г. по адм. д. № 11713/2014 г., V отд. на ВАС/. При това е налице основание за отмяна на акта съгласно **чл. 168, ал. 1** във връзка с **чл. 146, т. 2 АПК**.

В конкретния случай, са представени доказателства за изготвянето на Доклад № 33-00-00-265 от 31.07.2013 г. на Инспектората на МК, Доклад № 24-01-30 от 10.09.2014 г. на Инспектората на МК и Доклад № 33-00-265/17.10.2013 г. на ИА „ГИТ“. Били издадени Заповед № Р-40 от 25.09.2014 г. и Заповед № Р-45 от 07.10.2014 г. от Директора на НИНКН. Въз основа на посочените заповеди било образувано дисциплинарно дело и проведени заседания на Д. съвет при НИНКН.

Освен това, в нарушение на **чл. 96, ал. 2 от ЗДСл**, преди налагане на дисциплинарното наказание не са изяснени фактите и обстоятелствата относно извършените нарушения. В заповедта са вписани констатации, че:

- П. А. С. е издал Заповед № Р-74 от 13.08.2013 г., без правно основание
- като изпълняващ длъжността директор на НИНКН съгласно заповед № Р-61 от 24.06.2013 г. на директора на НИНКН, П. А. С. - главен секретар не е изпълнил

дадените с Доклад № 33-00-265 от 31.07.2013 г. на Инспектората на МК препоръки
- като изпълняващ длъжността директор на НИИКН съгласно заповед № Р-61 от 24.06.2013 г. на директора на НИИКН, П. А. С. - главен секретар, не е свикал дисциплинарен съвет във връзка с Доклади на Инспектората в МК

- не е изпълнил вменените му с ПУДНИКН (чл.9, ал.2, т.4 и 5) задължения на главен секретар

- на Д. съвет при НИИКН не са предоставени документи относно дейността на П. А. С. като главен секретар и съответното изпълнение на възложените му с ПУДНИКН служебни задължения, включително за изготвянето на функционални характеристики, представляващо цялостно неизпълнение на служебните задължения

- П. А. С. е преназначен от длъжността „гл. експерт“ в отдел „З. България“, дирекция „ЕМД“, на длъжността „главен секретар“, считано от 01.03.2013 г., „е налице нарушаване на разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗДСл - не е спазено последователното преминаване на по-висока длъжност“.

Прието е, че П. А. С. не е изпълнил служебните си задължения, поради което е извършил горните нарушения. Не става ясно кои препоръки на Инспектората в МК не е изпълнил и кога, кои конкретно вменени му с ПУДНИКН задължения не е изпълнил и др.

Описано по този начин нарушението не дава задоволителен отговор на въпроса в какво точно се изразява неизпълнението на служебните задължения. Дори да се приеме, че става дума за нарушение по [чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗДСл](#), съдебната практика е категорична, че същата не съдържа задължително правило за поведение, което да не е съобразено от държавния служител. Изводът, който се налага е, че дисциплинарно - наказващият орган не е посочил кои свои служебни задължения е нарушил държавният служител. С оглед изложеното съдът намира, че заповедта не съдържа посочване на служебните задължения, които са били виновно нарушени, в разрез с императивната разпоредба на [чл. 97, ал. 1, т. 5 от ЗДСл](#).

В хода на съдебното производство ответната страна не ангажира доказателства, които да оборят или поставят под съмнение верността на фактите, посочени от жалбоподателя за наличие на предприети действия от негова страна в изпълнение на задачи, възложени му с акт на органа по назначаването, а не при констатирани пропуски в организацията от негова страна. Въз основа на изложеното съдът намира, че П. А. С. е упражнявал необходимия контрол върху поверената му държавна служба, съобразно своите правомощия и компетентност.

Съгласно [чл. 93, ал. 1 ЗДСл](#) дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. В случаите, когато дисциплинарно наказващият орган не е изслушал държавния служител или не е приел и обсъдил писмените му обяснения, съдът отменя дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество, освен ако обясненията на

държавния служител не са били изслушани по негова вина и не са дадени в определения срок /чл. 93, ал. 2 във връзка с ал. 3 ЗДСл/. "Изслушването на държавния служител и определянето на срок за изготвяне на писмените му обяснения са действия на наказващия орган, които са предвидени като гаранция за обективното провеждане на дисциплинарното производство, така че в най-голяма степен да бъде предотвратена възможността за съществено увреждане на законни права и интереси на дисциплинарно отговорните лица. Смисълът на разпоредбата е да осигури възможност на дисциплинарнонаказващия орган да получи непосредствени впечатления от поведението на служителя и да си създаде мнение за отношението му към нарушението, като по този начин формира лично становище относно вината и отговорността, като същевременно предостави на привлечения към дисциплинарна отговорност възможност да изрази становището си по случая, да обясни поведението си и да представи доказателства. Целта на закона е да бъде предоставена възможност на държавния служител за защита на законните му права и интереси. ЗДСл предоставя на служителя, спрямо когото е образувано дисциплинарно производство, две възможности за защита, като задължение на наказващия орган е да създаде условия за тяхното реализиране. Право на служителя е да се възползва от тях или не, докато за административния орган остава задължението да осигури тези възможности. В негова тежест - на административния орган, е да удостовери тези факти." /Решение № 2302/23.02.2017 г. по дело № 4715/2016 г. на ВАС, V отделение; Решение № 6141/16.05.2017 г. по дело № 4436/2016 г. на ВАС, V отделение; Решение № 4520/11.04.2017 г. по дело № 10059/2016 г. на ВАС, V отделение/. В конкретния случай е предоставен срок за писмени обяснения на държавния служител и запознаване с дадените от него писмени обяснения, което обуславя извод за спазване на разпоредбата на чл. 93, ал. 1 ЗДСл. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за опорочаване на процедурата по чл. 93, ал. 1 ЗДСл, доколкото П. А. С. е бил поканен на изслушване, но не се е явил. Паралелно с това вместо да събере и оцени посочените от служителя доказателства, дисциплинарно наказващият орган се е задоволил само да декларира, че намира същите за неоснователни.

Дисциплинарното наказание "уволнение" е наложено от Директора на НИНКН в неясно какъв срок, считано от откриване на нарушенията предвид непосочването на дата на извършване. Непосочването на дата на извършване на отделните нарушения прави невъзможно извършването на преценка дали е спазен и едногодишен срок от извършването им. При

това са налице основания за отмяна на процесната Заповед № Р-75/22.12.2014 г. на Директора на НИИКН по смисъла на [чл. 168, ал. 1](#) във връзка с [чл. 146, т. 3 АПК](#).

В обобщение на гореизложеното и след извършения съдебен контрол по съответствието на заповедта с изискванията за форма и относимите материално-правни разпоредби, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден при неспазване на предписаната от [чл. 97, ал. 1 от ЗДСл](#) форма и съдържание, като по този начин се препятства преценката досежно извършване на дисциплинарно нарушение по смисъла на [чл. 89, ал. 2, т. 1 до т. 5 от ЗДСл](#) от страна на жалбоподателя. Неспазването на формата на акта обуславя неговата незаконосъобразност и представлява основание за отмяната му съгласно [чл. 146, т. 2 от АПК](#). На следващо място - дисциплинарното наказание е наложено и в нарушение на материалния закон - [чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗДСл](#). Съгласно цитираната норма дисциплинарно нарушение представлява виновното неизпълнение на служебните задължения или неспазване кръга на служебните правомощия. В конкретния случай, предвид посоченото по-горе нарушение на изискванията на [чл. 97, ал. 1, т. 5 от ЗДСл](#) не се установява неизпълнение на конкретни служебни задължения от страна на жалбоподателя и на конкретни нарушения на служебни правомощия. В заповедта са изложени фактите, които според органа обосновават извършването на дисциплинарно нарушение, но няма посочени конкретни задължения, предвидени в длъжностната характеристика, които жалбоподателят не е изпълнил или е нарушил чрез твърдяното действие, респ. бездействие. Бланкетното им изброяване не санира това нарушение. Следователно актът не съдържа ясни и пълни мотиви, което съществено рефлектира върху правото на защита на наказаното лице, а и възпрепятства възможността съдът да осъществи пълен контрол за законосъобразност върху обжалвания административен акт. Освен това - от събраните по делото доказателства не се установява наличието на виновно извършено от жалбоподателя нарушение на служебните задължения, което да обоснове реализирането на дисциплинарна отговорност спрямо служителя.

Съдът намира, че при налагане на дисциплинарното наказание, административният орган не е съобразил критериите, визирани в [чл. 91, ал. 1 от ЗДСл](#), а именно: тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител. Формата на вината на служителя е бланкетно описана като небрежност,

без да са приложени никакви доказателства. В заповедта липсват мотиви по отношение настъпилите последици за държавната служба или гражданите в резултат на твърдяните дисциплинарни нарушения, а в случая се установява, че посочените нарушения не са извършени. Обстоятелството, че в заповедта са визирани няколко различни нарушения на служебната дисциплина, не обуславя категоричния извод, че на служителя следва да се наложи най-тежкото дисциплинарно наказание. Основателно е възражението в жалбата, че при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание не е съобразен критерият по **чл. 91, ал. 1, т. 4 от ЗДСл** - цялостното служебно поведение на държавния служител.

В този смисъл не е реализирана и целта на закона, имплементирана в **чл. 4, ал. 1 от ЗДСл**. Съгласно цитираната разпоредба държавният служител при изпълнение на своята служба се ръководи от закона и законосъобразните актове на органите на държавната власт, спазването и защитата на правата, законните интереси и свободите на гражданите, интересите на държавата. Неспазването на тези изисквания не се доказва в настоящото производство. Нарушен е и принципът за съразмерност по **чл. 6 от АПК**, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко, административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Вярно е, че целта на дисциплинарно наказващия орган е да дисциплинира държавния служител при изпълнение на служебните му задължения и упражняване на служебните му правомощия, но от друга страна, налагането на дисциплинарното наказание следва да бъде последица от проведена процедура, при която се установява извършването на нарушението, във всички елементи /обективни и субективни/ от неговия фактически състав. Законодателят е предвидил възможност за дисциплинарна отговорност от служители, които не изпълняват служебните си задължения, като целта е в случаите на неизпълнението им или на неточно или забавено изпълнение да бъдат наказани служителите. Наказанието винаги е с двойна цел - да бъде наказан нарушителя и по този начин да се окаже предупредително въздействие върху останалите служители да изпълняват служебните си задължения стриктно. В заповедта (на стр. 2-ра, средата на 4-ти абзац) дисциплинарно наказващият орган декларативно твърди, че бил взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за

държавната служба и гражданите, но не става ясно в какво се изразяват тези последици, доколко неблагоприятни са те и за кого. В случая с налагане на наказание при липсата на достатъчно обективни данни за извършено нарушение от страна на служителя и при липсата на обоснована преценка на **чл. 91 ЗДСл** са преследвани други цели /Решение № 9837 от 24.07.2017 г. по адм. д. № 2305/2016 г., V отд. на ВАС, оставено в сила с Решение № 15266/12.12.2017 г. по адм. д. № 11712/2017 г. на ВАС, Петчленен състав – II колегия; Решение № 6144 от 20.05.2016 г. по адм. д. № 5752/2015 г., V отд. на ВАС/.

Въз основа на изложените мотиви, съдът приема заповедта за издадена от компетентен административен орган, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, но при неспазване на законоустановената форма, в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което и следва да уважи жалбата на П. А. С., като основателна.

Относно разноските:

Предвид изхода на делото и на основание **чл. 143, ал. 1 АПК** в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 400 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. **143 ал. 1 АПК**, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. А. С. Заповед № Р-75/22.12.2014 г. на Директора на Национален институт за недвижимо културно наследство.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛЕН ИНСТИТУТ ЗА НЕДВИЖИМО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО ДА ЗАПЛАТИ на П. А. С. сумата в размер на 400,00 /четиристотин/ лева, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на **чл. 138 АПК**.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: